

Orzeczenia – środki przymusu procesowego

1) II AKa 78/08

postanowienie SA w Szczecinie z dnia 3 lipca 2008r.

Legalis nr 232757

1. Pościg w ujęciu art. 243 § 1 KPK należy rozumieć tak, jak to się przyjmuje w języku potocznym, jako podążanie za sprawcą, którego przestępne zachowanie dostrzegło się w celu uniemożliwienia mu oddalenia się. Wymóg bezpośredniości jest spełniony także wówczas, gdy sprawca nie został dostrzeżony w miejscu popełnienia przestępstwa, ale możliwe jest ustalenie kierunku oddalania się sprawcy, którego zatrzymujący dogoni. Tak samo będzie w sytuacji, gdy w czasie podążania za sprawcą dojdzie do utraty z nim kontaktu wzrokowego. Czas pościgu nie jest ograniczony, może on trwać zarówno kilkanaście sekund czy kilka minut, jak i kilka dni.
2. Do ujęcia na podstawie art. 243 § 1 KPK wystarczy dostrzeżenie zachowania wypełniającego ustawowe znamiona przestępstwa i to jedynie strony przedmiotowej.

2) Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 7 grudnia 2010 r., 7337/05, Legalis nr 300307

1. W rozumieniu 5 § 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284) musi istnieć ochrona jednostki zatrzymanej lub aresztowanej w związku z popełnieniem przestępstwa poprzez kontrolę sądową. Kontrola sądowa musi spełniać wymogi bycia niezwłoczną i z urzędu.
2. Artykuł 5 § 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284) nie zapewnia żadnych wyjątków od wymogu doprowadzenia osoby przed sąd lub inny organ władzy sądowej po aresztowaniu lub zatrzymaniu.

3) II AKz 272/09

postanowienie SA w Lublinie z 13 maja 2009 r.

LEX nr 513120

Dla uprawdopodobnienia popełnienia czynu w stopniu o którym mowa w art. 249 § 1 k.p.k. nie jest wymagana określona ilość czy rodzaj dowodów. Nawet, gdyby rzeczywiście przyjąć, że jedynym dowodem wskazującym na popełnienie zarzuconych oskarżonemu czynów są wyjaśnienia współpodejrzanego, należy stwierdzić, że choć dowód z pomówienia współpodejrzanego winien być oceniony z dużą dozą ostrożności, niemniej jednak nie oznacza to, by nie był to dowód wystarczający dla realizacji przesłanki o jakiej mowa w art. 249 § 1 k.p.k.

4) II AKz 1006/09**postanowienie SA w Warszawie z 11 sierpnia 2009 r.**

OSA 2012/1/7-16

Przy ustaleniu „dużego prawdopodobieństwa” w rozumieniu art. 249 § 1 k.p.k. popełnienia przestępstwa prowadzący postępowanie musi dysponować takimi dowodami, które stwarzają stan uprawdopodobnienia zbliżony do pewności.

5) II AKz 110/09**postanowienie SA w Katowicach z 18 lutego 2009**

KZS 2009/3/61

por. z orzeczeniem nr 6

W postępowaniu incydentalnym nie powinno się oceniać zasadności kwalifikacji prawnej, skoro o tym zdecyduje, po skierowaniu aktu oskarżenia, sąd rozpoznający sprawę. Przewidywanie surowej kary grożącej podejrzanemu następuje w granicach sankcji przepisu części szczególnej ustawy, zastosowanego w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów. Od sądu w postępowaniu przygotowawczym nie oczekuje się kontrolowania postanowienia o przedstawieniu zarzutów, bowiem wykraczałoby to poza jego kompetencje. Niemniej jednak kontroli sądu podlega istnienie ogólnej przesłanki stosowania środków zapobiegawczych, a więc dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych czynów.

6) Uchwała SN – I KZP 23/10

Opublikowano: OSNKW 2011/1/1, LEX nr 686660

por. z orzeczeniem nr 5

Orzekając, na etapie postępowania przygotowawczego, w przedmiocie zastosowania albo przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, sąd jest zobowiązany do oceny trafności przyjętej przez oskarżyciela publicznego kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego podejrzanemu. Ocena ta powinna być dokonywana w kontekście ustawowych przesłanek tymczasowego aresztowania.

7) I KZP 18/11**uchwała SN z dnia 19 stycznia 2012r.**LEX nr 1102081- **w materiałach umieszczono też niniejsze orzeczenie w całości**

Podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 k.p.k., przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego.

Do zastosowania czy przedłużenia tymczasowego aresztowania nie wystarczy samo odwołanie się przez sąd do górnej granicy zagrożenia karą.

8) II AKz 307/18**postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 16 maja 2018r.**

LEX nr 2491413

W postępowaniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania prokurator ma wykazać występowanie ogólnej i szczególnej przesłanki środków zapobiegawczych, co wynika ze skargowego charakteru tego postępowania. Na prokuratorze spoczywa więc ciężar wykazania, że zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany popełnił zarzucane mu przestępstwo (art. 249 § 1 KPK) oraz, że zachodzi uzasadniona obawa

bezwprawnego utrudniania przez podejrzanego prawidłowego toku postępowania (art. 258 § 1 i 2 KPK). Dlatego we wniosku w przedmiocie tymczasowego aresztowania prokurator obowiązany jest podać dowody wskazujące na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego zarzucanego mu przestępstwa oraz okoliczności przemawiające za istnieniem zagrożeń dla prawidłowego toku postępowania (art. 250 § 2a KPK). Ciężar wykazania przesłanki ogólnej i szczególnej tymczasowego aresztowania oraz dalszych środków zapobiegawczych odnosi się nie tylko do wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania, ale także do każdego kolejnego wniosku o przedłużenie tego środka, co wynika z dyrektywy adaptacji środków zapobiegawczych do sytuacji procesowej oskarżonego, o której mowa w art. 253 § 1 KPK. Stosownie do tej dyrektywy, obowiązkiem prokuratora jest badanie, czy w sprawie nadal występują przyczyny, dla których środek zapobiegawczy został zastosowany lub wystąpiły przyczyny uzasadniające jego uchylenie albo zmianę.

9) II AKz 142/18 postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 7 marca 2018r.

LEX nr 2491412

1. Zastosowanie środka zapobiegawczego przez sąd wymaga przeprowadzenia posiedzenia, na którym sąd powinien przesłuchać oskarżonego, stosownie do art. 249 § 3 KPK. Przesłuchanie oskarżonego jest koniecznym warunkiem zastosowania środka zapobiegawczego. Tym samym ustawa przewiduje obowiązkowy udział oskarżonego w posiedzeniu sądu w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego, o którym mowa w art. 249 § 3 KPK. Rozpoznanie sprawy w przedmiocie stosowania środka zapobiegawczego pod nieobecność oskarżonego, tj. bez obowiązkowego przesłuchania oskarżonego, stanowi uchybienie o charakterze bezwzględny, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 11 KPK.

2. Posiedzenie sądu w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego stanowi czynność, na której „rozpoznano sprawę” i rozstrzygnięto w przedmiocie wymienionej kwestii. Jeżeli oskarżony nie brał udziału w tym posiedzeniu doszło do naruszenia przysługującego mu prawa do obrony. Uchybienie to przesądza, że postępowanie prowadzone było nierzetelnie.

10) II AKz 576/16 postanowienie SA w Katowicach z 9 listopada 2016r.

LEX nr 2242178

Sama znajomość podejrzanego ze świadkami czy współpodejrzanymi, nie rodzi jeszcze obawy, iż będzie on podejmował działania zmierzające do nakłaniania ich do składania fałszywych zeznań, czy też w inny bezprawny sposób będzie utrudniał postępowanie karne. Obawa, o której mowa w dyspozycji art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., co do zasady musi być uzasadniona konkretnymi okolicznościami wskazującymi na jej istnienie, a przede wszystkim wcześniejszym zachowaniem podejrzanego podjętym w tym właśnie celu, jak i zachowaniem innych osób i nie można jej istnienia jedynie wywodzić z hipotetycznego domniemania podejmowania przez podejrzanego takich działań.

11) WZ 50/08 postanowienie SN z dnia 31 lipca 2008r.

LEX nr 549364

Każdorazowo organ wnioskujący o przedłużenie czasu trwania tymczasowego aresztowania oraz sąd decydujący o jego przedłużeniu obowiązani są wykazać istnienie szczególnych okoliczności sprawy, których zaistnienie nie pozwoliło na ukończenie postępowania przygotowawczego we wcześniejszym terminie, a nie poprzestawać jedynie na ich ogólnikowym wskazaniu. Brak bowiem należytego wykazania tych okoliczności uniemożliwia przedłużenie tymczasowego aresztowania mimo wystąpienia pozostałych

przesłanek, wymienionych w przepisach procedury karnej, uzasadniających stosowanie tego środka.

12) SK 46/07 - Wyrok Trybunału Konstytucyjnego

LEX nr 519037

Art. 263 § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.), w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 20, poz. 116), w zakresie, w jakim przyznaje sądowi apelacyjnemu prawo do przedłużania stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania ponad granice określone w art. 263 § 2 i 3 kodeksu postępowania karnego, przy zaistnieniu przesłanek: wykonywania czynności dowodowych w sprawie o szczególnej zawłości lub poza granicami kraju, a także celowego przewleknięcia postępowania przez oskarżonego, jest zgodny z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

13) SK 17/07 - Wyrok Trybunału Konstytucyjnego

LEX nr 391385

Art. 263 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) w zakresie, w jakim do dwuletniego okresu maksymalnego stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji nie wlicza okresów, w których tymczasowo aresztowany odbywa równocześnie karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, dopuszczając do przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania na okres ponad dwóch lat przez sąd pierwszej instancji na zasadach ogólnych, jest niezgodny z art. 41 ust. 1 w związku z art. 2 oraz z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

14) II AKp 8/10

postanowienie SA w Katowicach z 27 stycznia 2010r.

LEX nr 574486

Oskarżeni muszą mieć świadomość tego, iż korzystanie ze swoich uprawnień w sposób nadmierny i nieuzasadniony ma znaczenie procesowe, albowiem wpływając przewlekająco na tok prowadzonego przeciwko nim postępowania karnego waży też i na ocenie zasadności długotrwałości stosowanych izolacyjnych środków zapobiegawczych, stanowiąc jedną z przesłanek, o jakiej mowa w art. 263 § 4 k.p.k.

15) II AKz 151/16

postanowienie SA w Krakowie z 5 maja 2016r.

LEX nr 2031143

- całość orzeczenia znajduje się w materiałach

Każde przedłużanie tymczasowego aresztowania jest decyzją procesową autonomiczną wobec tej, która została podjęta w czasie orzekania w przedmiocie zastosowania tego środka zapobiegawczego oraz uprzednich decyzji procesowych o jego przedłużeniu. Konieczna jest tu zatem każdorazowa weryfikacja przesłanek zarówno z art. 249 k.p.k., jak i z art. 258 k.p.k.

Przywrócenie ustawą nowelizującą z 2016 roku brzmienia art. 258 § 2 k.p.k. sprzed dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2013 roku, to jest sprzed 1 lipca 2015 roku, nie uprawnia do samodzielnego powoływania art. 258 § 2 k.p.k. jako podstawy stosowania bądź przedłużania tymczasowego aresztowania

16) II AKz 500/12**postanowienie SA w Krakowie z 6 grudnia 2012 r.**

LEX nr 1236887

Skoro poręczenie majątkowe - jako środek zapobiegawczy - ma na celu zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, to kwota takiego poręczenia musi uwzględniać nie tylko sytuację materialną oskarżonego i jego rodziny, ale także - jak to wynika z art. 266 § 2 k.p.k. - wysokość wyrządzonej szkody i charakter przestępstwa. Bez znaczenia jest przy tym, czy oskarżony osiągnął osobiście jakąś korzyść majątkową z popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, które miał popełnić wspólnie z innymi osobami, skoro ustawa odwołuje się do wysokości wyrządzonej szkody, a nie korzyści osiągniętej przez sprawcę.

17) II AKz 654/11**postanowienie SA w Katowicach z 12 października 2011 r.**

LEX nr 1102939

Poręczenie majątkowe ma na celu rzeczywiste, a nie iluzoryczne powstrzymanie oskarżonych przed podjęciem bezprawnych działań utrudniających postępowanie. Prymat zatem przy ocenie czy suma poręczenia nie jest nadmierna ma nie sytuacja majątkowa oskarżonych, ale waga zarzutów i możliwy wymiar kary. Poręczenie ma bowiem zabezpieczać postępowanie przed bezprawnym zakłócaniem, a nie ma stanowić dolegliwości odpowiedniej do majątku oskarżonego.

18) II AKz 364/11**postanowienie SA w Lublinie z 3 sierpnia 2011 r.**

OSA 2012/5/19-23...

Poręczający, który jest zobligowany do czuwania, by oskarżony stawiał się na wezwanie organu procesowego i nie utrudniał w bezprawny sposób postępowania, musi mieć wiedzę na temat obowiązków jakie ciążyą na oskarżonym i wymagań, jakie stawia przed nim organ procesowy.

W takiej sytuacji sąd podejmując decyzję w przedmiocie przepadku poręczenia majątkowego powinien przede wszystkim wysłuchać poręczającego, który wypowiedziałby się na temat zachowania oskarżonego i jego niestawiennictwa na wezwania Sądu, a w szczególności czy okoliczności te były mu znane, czy też nie.

**19) Wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 24 stycznia 2012 r.,
23592/07**

LEX nr 1104706,

Strony zgodziły się, że miało miejsce ograniczenie swobody poruszania się skarżącego.

Dla zachowania zgodności z art. 2 Protokołu nr 4, ograniczenie takie powinno być „określone ustawą”, realizować jeden lub więcej uzasadnionych prawnie celów wskazanych w ust. 3 tego artykułu oraz być „konieczne w społeczeństwie demokratycznym”.

Trybunał uznaje, iż ingerencja [w postaci k.p.k.]. Należy zaakceptować także argument [pozwanego] rządu, że celem ingerencji było zapewnienie obecności skarżącego na rozprawie.

W związku z tym, należy uznać, że ograniczenie to realizowało uzasadnione prawnie cele wskazane w ustępie trzecim art. 2 Protokołu nr 4, a w szczególności cele w postaci zapobiegania przestępczości i ochrony praw i wolności innych osób.

Pozostaje rozstrzygnąć, czy przedmiotowy środek był konieczny w społeczeństwie demokratycznym.

W niniejszej sprawie środek zapobiegawczy [w postaci zakazu opuszczania kraju] był stosowany względem skarżącego przez okres pięciu lat i dwóch miesięcy. Przed zastosowaniem wskazanego środka zapobiegawczego skarżący był tymczasowo aresztowany w postępowaniu przygotowawczym przez okres roku.

Należy jednakże stwierdzić, iż w niniejszej sprawie względny okres trwania ograniczenia, jako taki, nie może zostać uznany za jedyną podstawę rozstrzygnięcia, czy zachowana została sprawiedliwa równowaga pomiędzy interesem powszechnym w odpowiednim przeprowadzeniu postępowania karnego a osobistym interesem skarżącego w korzystaniu ze swej wolności poruszania się. Kwestia ta musi zostać rozstrzygnięta zgodnie ze szczególnymi cechami niniejszej sprawy. Ograniczenie w danej sprawie może zostać uzasadnione jedynie wówczas, gdy istnieją wyraźne wskazania autentycznego interesu publicznego, które przeważają nad indywidualnym prawem do swobody poruszania się.

Należy przede wszystkim wskazać, że w niniejszej sprawie na ograniczenie swobody poruszania się skarżącego składał się zakaz opuszczania kraju i zatrzymanie jego paszportu. Stąd wynika, iż skarżący mógł podróżować w granicach terytorium Polski.

Po drugie, skarżący dziewięć razy wnosił o zniesienie nałożonego na niego ograniczenia. Wskazywał na pozbawienie go kontaktu z rodziną, na swą złą sytuację finansową i na pogarszający się stan zdrowia. Żaden z wniosków nie został uwzględniony, a wszystkie zażalenia od tych decyzji odrzucone.

Po trzecie, przez cały okres trwania przedmiotowego ograniczenia w sprawie skarżącego nie zapadł żaden wyrok przed sądem pierwszej instancji. Postępowanie toczy się od listopada 2004 r. Trybunał nie może się wypowiedzieć w przedmiocie twierdzenia obrońcy skarżącego, zgodnie z którym sprawa nie była złożona, gdyż sąd okręgowy odmówił jej rozpatrzenia, ponieważ obrońca nie przedstawił odpowiednich dokumentów na poparcie swych argumentów. Zważywszy na liczbę współoskarżonych i na liczbę świadków, których należało przesłuchać, Trybunał uznaje, iż niniejsza sprawa wykazuje określoną złożoność. Faktyczna i organizacyjna złożoność sprawy nie może jednakże uzasadniać stosowania zakazu opuszczania kraju przez cały okres postępowania.

Po czwarte, skarżący jest obywatelem Francji, a jego centrum życiowe przed zatrzymaniem w Polsce znajdowało się we Francji. Jego rodzina, wraz z trójką dzieci, przyjaciółmi i działalnością gospodarczą, pozostawała we Francji. Również we Francji skarżący korzystał z prawa do opieki medycznej. Taka sytuacja nie może być porównywana do ograniczenia wolności poruszania się skarżącego nałożonego na osobę przebywającą w swym własnym kraju. Należy zgodzić się z argumentami obrońcy skarżącego, iż jest to podstawowa okoliczność, która odróżnia niniejszą sprawę od innych spraw, na które powołał się [pozwany] rząd w swych uwagach.

Należy wreszcie wskazać, że 27 stycznia 2011 r. środek zapobiegawczy nałożony na skarżącego został uchylony, mimo iż postępowanie karne przeciwko niemu wciąż jest w toku. Tego samego dnia skarżący udał się do Francji. Skarżący stawiał się na rozprawie 14 czerwca

2011 r., lecz zawarł z sądem krajowym ugodę, na mocy której nie musi uczestniczyć dalej w procesie. Postępowanie nadal się toczy, lecz bez udziału skarżącego.

Wobec powyższego należy uznać, że ograniczenie swobody poruszania się skarżącego przez okres pięciu lat i dwóch miesięcy było nieproporcjonalne, zwłaszcza zważywszy, iż skarżący był zmuszony do pozostawania przez ten czas w obcym państwie i nie mógł go opuścić nawet na krótko. Należy jednocześnie wskazać, że postępowanie przeciwko skarżącemu toczy się od dłuższego czasu, a sąd pierwszej instancji dotąd nie wydał wyroku. Co więcej, środek zapobiegawczy zastosowany względem skarżącego został ostatecznie uchylony, a za zgodą sądu krajowego, postępowanie toczy się pod jego nieobecność. W związku z tym należy uznać, iż nie została osiągnięta sprawiedliwa równowaga pomiędzy wymogami interesu powszechnego a prawami skarżącego.

W związku z tym, miało miejsce naruszenie art. 2 Protokołu nr 4 do Konwencji (por. pkt-y 33-42 orzeczenia).

20) II AKz 246/12

postanowienie SA w Katowicach z 25 kwietnia 2012 r.

KZS 2012/7-8/105...

Przy stosowaniu zabezpieczenia majątkowego - jako środka przymusu procesowego - konieczne jest respektowanie zasady minimalizacji i stosowanie go w sposób możliwie najmniej dotkliwy dla oskarżonego jako osoby korzystającej z domniemania niewinności. Nie ulega też wątpliwości, że dolegliwość proponowanej formy zabezpieczenia majątkowego w postaci zajęcia wynagrodzenia za pracę jako sposób zabezpieczenia kar majątkowych, roszczeń odszkodowawczych, obowiązku naprawienia szkody jest nieporównywalnie wyższa niż innych form zabezpieczenia. Zajęcie wynagrodzenia za pracę ma bowiem ten skutek, że do wysokości egzekwowanego świadczenia - aż do pełnego pokrycia długu - oskarżonemu nie wolno odbierać wynagrodzenia, poza częścią wolną od zajęcia, ani rozporządzać nim w żaden inny sposób, a w wyżej określonych granicach zakład pracy nie wypłaca oskarżonemu wynagrodzenia - poza częścią wolną od zajęcia - lecz przekazuje je bezpośrednio na konto sum depozytowych sądu (art. 881 § 3 k.p.c.). Wprawdzie zabezpieczenie majątkowe w postaci zajęcia wynagrodzenia za pracę tworzy stan prowizoryczny, ale też jego granice czasowe wyznacza ostatecznie ustalenie „powinności” czy „kary” przez sąd albo ostateczne uwolnienie się od nich. W realiach sprawy, a w szczególności uwzględniając obszerność materiału dowodowego zawnioskowanego przez oskarżyciela do przeprowadzenia na rozprawie głównej, należy więc spodziewać się - na co słusznie zwraca uwagę sąd I instancji - że postępowanie karne będzie długotrwałe, co też wiąże się z trwającą przez dłuższy czas utratą przez oskarżonego określonej części wynagrodzenia za pracę. W sytuacji, gdy wynagrodzenie za pracę oskarżonego stanowi podstawowe źródło utrzymania (na jego utrzymaniu pozostaje żona i jego 2-letnie dziecko) nie może ująć uwagi konieczność humanitarnego stosowania tego środka przymusu w stosunku do celu, jaki ma on osiągnąć. Efektywność i celowość dokonania zabezpieczeń następuje przede wszystkim na etapie postępowania przygotowawczego, a to zależy w znacznym stopniu od sprawności działania prokuratora.

21) WZ 4/08

postanowienie SN z 27 lutego 2008 r.

OSNKW 2008/5/39

Zabezpieczenie majątkowe, o którym mowa w art. 291 § 1 k.p.k., może być dokonane na mieniu objętym wspólnością majątkową małżonków.

glosa: Misztal-Konecka J. Glosa do postanowienia SN z dnia 27 lutego 2008 r., WZ 4/08.

Zwróć uwagę na brzmienie art. 28 k.k.w.!!!

22) II AKz 861/12

postanowienie SA w Warszawie z 13 grudnia 2012 r.

LEX nr 1246952

Dla orzeczenia o zabezpieczeniu majątkowym nie jest wymagane ustalenie dużego prawdopodobieństwa popełnienia przestępstwa, jak w art. 249 § 1 k.p.k., a jedynie istnienie danych uzasadniających dostatecznie podejrzenie popełnienia przestępstwa - jak w art. 313 § 1 k.p.k.

23) II AKz 190/12

postanowienie SA we Wrocławiu z 30 kwietnia 2012 r.

LEX nr 1168497...

I. Zabezpieczenie majątkowe upada, gdy sąd w wyroku nie orzekł kary grzywny czy też środka karnego, tożsamesgo z tym, który był wymieniony - jako przedmiot zabezpieczenia - w postanowieniu o zastosowaniu tego środka przymusu.

II. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby sąd orzekając nieprawomocnie karę lub środek karny, który w myśl art. 291 k.p.k. może stanowić przedmiot zabezpieczenia, jeżeli nie orzeka kary lub środka będącego przedmiotem zabezpieczenia, jednocześnie dokonał zmiany postanowienia o zabezpieczeniu, obejmując zabezpieczeniem orzeczone nieprawomocnie karę lub środek. Zmiana taka nie będzie jednak możliwa po uprawomocnieniu się rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie.

24) II AKz 233/12

postanowienie SA w Katowicach z 18 kwietnia 2012 r.

LEX nr 1171025...

Fakt zawieszenia postępowania wobec oskarżonego nie stanowi samoistnie przesłanki skutkującej uchyleniem zabezpieczenia majątkowego. Zawieszenie postępowania jest jedynie czasowym wstrzymaniem biegu procesu, gdy kwestia odpowiedzialności nie została jeszcze rozstrzygnięta.

25) II AKz 436/15

postanowienie SA w Katowicach z 5 sierpnia 2015 r.

Biul.SAKa 2015/3/12...

Zgodnie z aktualnym brzmieniem przepisów art. 293 § 2 k.p.k. i art. 291 § 4 k.p.k., obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, rozmiar zabezpieczenia powinien odpowiadać jedynie potrzebom tego, co ma zabezpieczać, należy je uchylić niezwłocznie w całości lub w

części jeśli ustaną przyczyny wskutek których zostało ono zastosowane w określonym rozmiarze lub powstaną przyczyny uzasadniające jego uchylenie choć by w części.

26) II AKz 249/13

postanowienie SA w Katowicach z 30 kwietnia 2013 r.

LEX nr 1342000

Dla nałożenia kary pieniężnej w trybie art. 285 § 1a k.p.k. na obrońcę lub pełnomocnika konieczne jest wykazanie, iż zaistniał wypadek szczególny, przy czym szczególność ta musi być odnoszona przede wszystkim do planowanych lub realizowanych przez organ prowadzący czynności procesowych.

27) I KZP 39/02

uchwała (7) SN z 22 stycznia 2003 r.

OSNKW 2003/1-2/1

Bezpodstawne uchylenie się od złożenia zeznania nie jest „zatajeniem prawdy” w rozumieniu art. 233 § 1 k.k.

glosa aprobująca: Szewczyk M. Glosa do uchwały SN z dnia 22 stycznia 2003 r., I KZP 39/02.

glosa aprobująca: Siwek M. Glosa do uchwały SN z dnia 22 stycznia 2003 r., I KZP 39/02.